

Arrest

nr. 159 205 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Oekraïens staatsburger van Koreaanse afkomst, geboren te Cheremkhova (Russische Federatie). Sinds 3-jarige leeftijd woonde u samen met uw ouders in de stad Zaporozhye, Oekraïne. U was van 1993 tot 2005 gehuwd met B. Y. (...). Uit dit huwelijk is een dochter geboren, B. O. (...). Sinds uw scheiding kwam u aan de kost als zelfstandige, u had 3 kramen op de markt.

In februari of maart van 2014 ontving u voor het eerst dreigbrieven en dreigtelefoons. Er werd geëist dat u Oekraïne zou verlaten omdat u er niet zou thuishoren omwille van uw etnische origine. U probeerde klacht in te dienen bij de politie, maar die hadden geen oren naar uw problemen. Uw marktkramen

werden in de periode maart tot juni 2014 tot 4 keer toe aangevallen door onbekenden. Opnieuw weigerde de politie uw klacht te ontvangen. In juni viel de politie u en andere marktkramers lastig op de markt. Er werden goederen in beslag genomen en ook uw inkomsten werden geconfisqueerd. Dit gebeurde met alle handelaars en op alle markten van de stad.

Op 18 september 2014, toen u voor zaken in Kharkiv was, werd er ingebroken in uw appartement. Naast geld en juwelen werden de eigendomsdocumenten van uw appartement alsook uw reispas en binnenlands paspoort gestolen. U belde de politie die ter plaatste de nodige vaststellingen deed. U kreeg een ontvangstbewijs van uw klacht, doch het bleek onmogelijk om een attest van verlies van uw identiteitsdocumenten te verkrijgen van de politie. Door deze administratieve besognes slaagde u er niet in om nieuwe identiteitsdocumenten te bekomen. U was enkel nog in het bezit van uw rijbewijs, dat u op het ogenblik van de inbraak in uw bezit had gehad.

Op 10 oktober 2014 werd u aan uw appartement aangevallen door twee mannen. U werd zonder aanleiding zwaar toegetakeld. U raakte bewusteloos, maar kon na uw ontwaken een ambulance bellen die u naar het stedelijk ziekenhuis nr. 5 bracht. Bij gebrek aan identiteitsdocument weigerde het ziekenhuis u echter op te nemen. Na betaling dienden ze de hoogst noodzakelijke eerste zorgen toe en stuurden u vervolgens weg. U keerde naar huis terug, waar u nog 2 weken nodig had om van uw verwondingen te bekomen. Na deze herstelperiode wendde u zich tot het politiekantoor om klacht in te dienen tegen uw aanvallers. U werd op het politiekantoor echter niet ontvangen.

Enkele maanden later, in februari 2015, kwamen enkele ongenode gasten naar uw appartement. Nadat u weigerde hen te woord te staan werd de deur van uw appartement in brand gestoken. Via het balkon vluchtte u naar uw bureu. Daar bleef u terwijl de brandweer de hevige brand in uw appartement bluste. Van uw appartement en inboedel bleef naderhand nagenoeg niets meer over. Na deze gebeurtenis leefde u op verschillende plaatsen ondergedoken tot uw vertrek uit Oekraïne.

Op 02/04/2015 vertrok u vanuit Sambur per minibus richting Europa, zonder in het bezit te zijn van eigen reisdocumenten. Een dag later arriveerde u in België, waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Oekraïense rijbewijs voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvlucht bent omwille van een drastische toename van geweld en discriminatie tegenover mensen van niet-Slavische origine sinds de politieke omwenteling van begin 2014. Sindsdien werd u omwille van uw Koreaanse etnie het slachtoffer van verschillende incidenten met derden, zonder op bescherming van de autoriteiten te kunnen rekenen.

Er wordt echter vastgesteld dat u belangrijke informatie voor het CGVS heeft achtergehouden, dat uw verklaringen met betrekking tot de concrete feiten die zich zouden hebben voorgedaan ongeloofwaardig zijn en dat u hiervan zelfs geen enkel begin van bewijs aanbrengt. Verder heeft u niet aangetoond dat de situatie voor Oekraïense staatsburgers van Koreaanse origine problematisch zou zijn.

Vooreerst beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat u over kernaspecten van uw asielrelaas gelogen heeft (zie informatie Poolse asielinstanties, toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit deze informatie blijkt immers dat u een Pools visum voor kort verblijf verkreeg, geldig in de periode 23/12/2014 tot 24/12/2015. Blijkens deze informatie reisde u bovendien reeds op 27/12/2014 de Schengenzone in, wat manifest niet te rijmen valt met uw eigen verklaring als zou u pas op 2 april 2015 per minibus vertrokken zijn uit Oekraïne, met behulp van vervalste documenten (CG p.9-10). Deze informatie haalt uw verklaringen met betrekking tot uw reismodaliteiten en afreisdatum dan ook volledig onderuit, waarmee ook uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.

Bovendien is deze vaststelling pertinent, aangezien ze eveneens een drastische impact heeft op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, meer bepaald de aanval op uw appartement en de brandstichting die hierop zou gevolgd zijn. Volgens uw verklaringen zouden deze feiten immers in februari van 2015 hebben plaatsgevonden, hoewel vastgesteld werd dat u reeds sinds 27/12/2014 in Polen was. Er kan aan deze feiten dan ook geen geloof worden gehecht. De verdwijning van uw dochter zou bovendien op ditzelfde tijdstip hebben plaatsgevonden, waardoor ook aan deze verklaringen reeds ernstig getwijfeld kan worden.

Wat betreft de verdwijning van uw dochter dient voorts opgemerkt dat u dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo gaf u tijdens uw gehoor voor de DVZ desgevraagd aan dat uw dochter in Zaparozhie verblijft (DVZ verklaring rubriek 16). Wanneer u gevraagd werd de voornaamste feiten en redenen te vermelden die tot uw vertrek uit uw land van herkomst hebben geleid, gaf u op geen enkele manier te kennen dat uw dochter verdwenen zou zijn (DVZ vragenlijst, rubrieken 3.5, 3.8 - 3.10). Nochtans stelde u naderhand ten overstaan van het CG, overigens op weinig spontane wijze, dat uw dochter sinds 2 februari 2015 verdwenen is (CG p.2-3) en dat u dat vergat te melden bij de DVZ (CG p2: "ik dacht er niet aan om dat te zeggen"). Geconfronteerd met deze wel erg opmerkelijke vergetelheid, kwam u weinig verder dan: "eerlijk gezegd, ik beantwoordde de vragen die gesteld werden. Ik wist niet over wat te vertellen (...)", en "Ik herinner het me niet" (Ibid.). Geconfronteerd met

het gegeven dat u gevraagd werd alle belangrijke feiten te vermelden, waarbij mag verondersteld worden dat de verdwijning van een kind een manifest ingrijpende gebeurtenis is, gaf u slechts te kennen: "ik gaf al aan da ik op dat ogenblik gewoon in shock was. Ik herinner me zelfs niet expliciet de vragen." (CG p5). U werd er dan nogmaals op gewezen dat u op de vraag wat de verblijfplaats van uw dochter was, expliciet antwoordde dat ze thuis was (zie supra), maar hieromtrent kwam u wederom niet verder dan: "Meent u dat? Dat kan ik me niet herinneren" (CG p5), wat geenszins kan gezien worden als een aanvaardbare verklaring voor dergelijke manifeste inconsistenties in uw asielrelaas. Uw dubbelzinnige houding brengt de oprechtheid en geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds danig in het gedrang.

Bovendien verschoonde u het niet voorleggen van uw identiteitsdocumenten door te stellen dat deze en andere documenten gestolen werden uit uw appartement in september 2014 (CG p.8). U zou nadien geen nieuwe identiteitsdocumenten meer kunnen bekomen hebben vanwege opzettelijke tegenwerking van de politie (CG p.10). De constatering dat u slechts 3 maanden later klaarblijkelijk in het bezit van uw reispaspoort op legale wijze naar Polen ging, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de inbraak in uw appartement én de zelfverklaarde onwillige houding van de politie bij uw vermeende aanvraag van nieuwe identiteitsdocumenten (CG p.10). Bovendien zou dit vermeende gebrek aan identiteitsdocumenten wederom een belangrijke rol gespeeld hebben nadat u bij een geval van agressie in oktober 2014 medische verzorging behoefde (CG p.17). Ook uw verklaringen betreffende deze feiten in oktober 2014 zijn dan ook eveneens gecompromitteerd, wat nog versterkt wordt door het feit dat u van deze aanval en de verwondingen die u zou hebben opgelopen niet het minste begin van bewijs weet aan te brengen.

Aangaande de aanvallen op uw marktkramen legde u bovendien erg vage en weinig consistente verklaringen af. Zo werd u gevraagd wanneer uw kramen precies werden aangevallen. U kwam aanvankelijk niet verder dan: "Datum? Dat weet ik niet." (CGp.14). Gevraagd om deze feiten ten minste bij benadering in tijd te kaderen, stelde u: "de eerste keer was in maart. Ook in de zomer." (CGp.14). U stelde vervolgens dat er minstens 4 aanvallen hadden plaatsgevonden, doch gevraagd om deze specifiek te situeren antwoordde u: "ik kan niet preciezer zijn. (...) Tussen maart en juni." (CG p.14). Dit is opmerkelijk. U legde vervolgens inconsequente verklaringen af met betrekking tot welke kramen precies werden aangevallen. Immers, vooreerst gaf aan 3 kramen te hebben, waarvan 2 bemand werden door etnisch Oekraïense vrouwen, het laatste door uzelf (CG p.6). Gevraagd naar welke van uw kramen precies werden aangevallen, gaf u aanvankelijk aan dat alle kramen werden aangevallen (CG p.14), om meteen nadien te stellen: "enkel de kramen werden aangevallen waar mensen met niet-Slavisch uiterlijk werkten" (Ibid.), om naderhand toch opnieuw te stellen dat alle drie uw kramen werden aangevallen (Ibid.). Aangezien u aangeeft dat enkel de kramen met buitenlandse werkkrachten werden aangevallen, vastgesteld wordt dat u enkel autochtone vrouwen in dienst had, maar desalniettemin stelt dat al uw kramen werden aangevallen, blijken uw verklaringen duidelijk inconsistent. U stelde dat u deze aanvallen wel probeerde aan te geven, maar geen gehoor vond bij de politie (CG p.15). Uit uw verklaringen mag blijken dat u deze onwil verklaart door etnische discriminatie. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent of uw (etnisch Oekraïense) werkneemsters deze aanvallen, waarvan zijzelf ook het slachtoffer werden, al dan niet hadden aangegeven bij de politie. U geeft zelfs aan hierover nooit met hen gesproken te hebben (CG p.15), wat opzienbarend is gezien de ernst van de feiten (i.e. uw marktkramen zouden voor u als alleenstaande vrouw immers dé bron van inkomsten zijn).

Gezien bovenstaande wordt er vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan door u aangehaalde persoonlijke problematiek. Evenmin heeft u weten aantonen dat de actuele situatie voor Koreaanse Oekraïners in het algemeen dermate problematisch zou zijn dat er sprake is van een (ernstig risico op) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en een nood aan internationale bescherming.

Immers, behalve de door u aangehaalde feiten - waaraan gezien bovenstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht - bracht u geen andere gegevens of informatie aan waaruit blijkt dat mensen van Koreaanse origine systematisch het doelwit zouden zijn van ernstige vormen van discriminatie, in die mate dat van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie sprake kan zijn. Zo geeft u ondermeer aan geen enkel contact meer te hebben met de Koreaanse gemeenschap in Oekraïne (CG p.20). U stelde immers: "alle anderen die er waren, de kennissen van mijn moeder nog, zijn allemaal vertrokken" en: "mijn ouders wilden contacten met die mensen maar ik niet, ik weet niet wie ze zijn"(CG p.20). Gevraagd of u weet had van andere Koreanen die problemen zouden gekend hebben omwille van hun etniciteit stelde u slechts: "Nee, ik heb met niemand contact, ik zei het al. Ik ben opgegroeid in Oekraïne, ik heb me nooit echt Koreaans gevoeld (CG p. 21)". U heeft dan ook op geen enkele manier overtuigend aangetoond dat de situatie voor mensen van Koreaanse origine in het algemeen in Oekraïne momenteel problematisch zou zijn.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw rijbewijs bevat uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft aangebracht van de door u aangehaalde asielmotieven. Het kan niet als redelijk gelden dat u van de verdwijning van uw dochter en de aangifte die hiervan gedaan werd, de brand in uw appartement, de verschillende dreigbrieven die u ontvangen zou hebben en de klachten die u indiende bij de politie, alsook uw fysieke letsels en de medische verzorging die u naar aanleiding hiervan ontving, geen enkel document weet voor te leggen. Uw verklaring hiervoor, dat deze bij de brand in uw appartement zouden vernietigd zijn (CG p.9), houdt gezien de eerdere vaststellingen met betrekking tot uw ongeloofwaardige verklaringen over deze brand, geen stand.

Ook uw belangrijkste identiteitsdocumenten, met name uw binnenlands paspoort en uw reispaspoort, heeft u tot op heden niet voorgelegd. Uw verklaring hiervoor, als zouden uw paspoorten gestolen zijn tijdens uw afwezigheid toen u voor zaken naar Kharkiv reisde (CG p.8), is niet aannemelijk. Zo werd vooreerst vastgesteld dat u de Schengenzone inreisde op 27/12/2014, in het bezit van uw internationale paspoort, voorzien van een Pools visum (zie supra). U heeft dit paspoort tot op heden niet voorgelegd. Gezien uw manifest bedrieglijke verklaringen betreffende uw reispaspoort kan er vanuit gegaan worden dat ook uw verklaringen aangaande uw binnenlandse paspoort incorrect zijn. Immers, u stelde dat dit binnenlandse paspoort uit uw appartement zou gestolen zijn – samen met uw reispas - toen u voor zaken naar Kharkiv reisde (CG p.8). Het is uiterst opmerkelijk dat u stelde deze documenten niet nodig te hebben tijdens deze relatief verre reis (300km) (CG p.8), te meer gezien de algemene instabiliteit waarin Oekraïne in september 2014 reeds verzeild was geraakt, én gezien de veralgemeende identificatieplicht bij talloze handelingen in de Oekraïense maatschappij (zoals ondermeer voor het verkrijgen van medische zorgen, naar uw eigen verklaringen). Het is in die context dan ook onwaarschijnlijk dat u uw belangrijkste identiteitsdocumenten bewust zou hebben achtergelaten. Geconfronteerd met uw frappante roekeloosheid inzake het al dan niet bijhebben van identiteitspapieren, kwam u niet verder dan: “ik weet niet. Hout vasthouden.” (CG p. 18). Er rijst dan ook het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt, trachtend relevante informatie hierin vervat voor het CGVS verborgen te houden.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Zaporozhye (provincie Zaporozhye) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat uit informatie verkregen van de Poolse asielinstanties blijkt dat verzoekende partij over kernaspecten van haar asielrelaas heeft gelogen, daar uit deze informatie blijkt dat zij een Pools visum voor kort verblijf verkreeg, geldig in de periode 23 december 2014 tot 24 december 2015 en dat zij bovendien reeds op 27 december 2014 de Schengenzone in reisde, wat manifest niet te rijmen valt met haar eigen verklaring als zou zij pas op 2 april 2015 per minibus vertrokken zijn uit Oekraïne, met behulp van vervalste documenten, stelt verzoekende partij dat zij op 27 december 2014 voor 14 dagen naar Polen is gereisd voor zaken. Zij merkt op dat zij nooit de kans heeft gekregen om zich te verdedigen tegen deze aantijging, wat een schending uitmaakt van haar recht van verdediging. Verzoekende partij gaat er niet akkoord mee dat verwerende partij zomaar de conclusie trekt dat zij in Polen is gebleven, terwijl dit door niets onderbouwd wordt. Op 10 januari 2015 was verwerende partij echter terug in Oekraïne.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoon hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die

een bestuurlijk karakter heeft. Dat het feit dat verzoekende partij nooit geconfronteerd werd met de informatie waaruit blijkt dat zij een Pools visum voor kort verblijf verkreeg, geldig in de periode 23 december 2014 tot 24 december 2015 en dat zij bovendien reeds op 27 december 2014 de Schengenzone in reisde en zich hieromtrent niet heeft kunnen verdedigen een schending uitmaakt van haar recht van verdediging, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Verder bemerkt de Raad nog dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

Wat betreft de bewering van verzoekende partij dat zij op 27 december 2014 voor 14 dagen naar Polen is gereisd voor zaken, waarna zij terugkeerde naar Oekraïne, is de Raad van oordeel dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vaststelling dat verzoekende partij een Pools visum voor kort verblijf verkreeg, geldig in de periode 23 december 2014 tot 24 december 2015 en dat zij bovendien reeds op 27 december 2014 de Schengenzone in reisde, alsnog verenigbaar met haar verklaringen te laten schijnen. Immers, toen verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd bevestigd omtrent haar reizen naar Polen, stelde zij dat zij dit jaar (2015) niet is geweest, maar wel in 2013 en 2014. Zowel in 2013 als in 2014 reisde zij in januari/februari naar Polen en de reis naar Polen in 2014 duurde een week (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/07/2015, p. 7). Van een twee weken durende reis naar Polen eind 2014 maakte verzoekende partij evenwel geen enkele melding. Overigens dient tevens te worden vastgesteld dat verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze de onverenigbaarheid verklaart tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat er op 18 september 2014 werd ingebroken in haar appartement waarbij haar reispas en binnenlands paspoort werden gestolen en dat het hierna voor haar omwille van administratieve besognes onmogelijk was om nieuwe identiteitsdocumenten te bekomen en anderzijds de vaststelling dat zij hierna nog legaal naar Polen zou zijn gereisd.

2.2.4.1. Omtrent de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij betreffende de verdwijning van haar dochter, stelt verzoekende partij het volgende in haar verzoekschrift: *"Wat betreft de verdwijning van haar dochter dient voorts opgemerkt dat zij dienaangaande geen tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo gaf zij tijdens haar gehoor voor de DVZ desgevraagd aan dat haar dochter in Zaparozhie verblijft (DVZ verklaring rubriek 16). Wanneer haar gevraagd werd de voornaamste feiten en redenen te vermelden die tot haar vertrek uit haar land van herkomst hebben geleid, gaf zij op geen enkele manier te kennen dat haar dochter verdwenen zou zijn (DVZ vragenlijst, rubrieken 3.5, 3.8 - 3.10). Nochtans stelde zij naderhand ten overstaan van het CGVS, dat haar dochter sinds 2 februari 2015 verdwenen is (CG p.2-3) en dat zij dat vergat te melden bij de DVZ (CG p 2): "ik dacht er niet aan om dat te zeggen". Geconfronteerd met deze wel erg opmerkelijke vergetelheid, verduidelijkte zij: "eerlijk gezegd, ik beantwoordde de vragen die gesteld werden. Ik wist niet over wat te vertellen (...)", en "Ik herinner het me niet" (Ibid.). Geconfronteerd met het gegeven dat haar gevraagd werd alle belangrijke feiten te vermelden, waarbij mag verondersteld worden dat de verdwijning van een kind een manifest ingrijpende gebeurtenis is, gaf zij te kennen: "ik gaf al aan da ik op dat ogenblik gewoon in shock was. Ik herinner me zelfs niet expliciet de vragen." (CG p 6)."* Daarnaast geeft zij nog aan dat zij, terwijl zij in België was, via Tracing van het Rode Kruis op zoek gegaan is naar haar dochter. Deze instantie heeft laten weten dat men helaas haar dochter niet heeft teruggevonden en evenmin enig nieuws had.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat bovenstaand verweer neerkomt op het herhalen en bevestigen van de reeds door verwerende partij beoordeelde verklaringen en het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, dit middels het letterlijk weergeven van een deel van de motivering uit de bestreden beslissing waarbij louter een negatie wordt toegevoegd, hetgeen geenszins van aard is om desbetreffend motief van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hiertoe dienen immers concrete argumenten te worden aangevoerd, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze duidelijk in gebreke blijft. De blote bewering van verzoekende partij dat zij terwijl zij in België was, via Tracing van het Rode Kruis op zoek gegaan is naar haar dochter, maar dat deze instantie heeft laten weten dat men haar dochter niet heeft teruggevonden en evenmin enig nieuws had, volstaat allesbehalve om de geloofwaardigheid van haar verklaringen dienaangaande te herstellen en de flagrante omissie teniet te doen.

2.2.5.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij erg vage en weinig consistente verklaringen aflegde over de aanvallen op haar marktkramen, haalt verzoekende partij het

volgende aan in haar verzoekschrift: *"Mijn verzoekster vermeldde tevens racistische motieven voor haar problemen. Immers, vooreerst gaf aan 3 kramen te hebben, waarvan 2 bemand werden door etnisch Oekraïense vrouwen, het laatste door haarzelf (CG p.6). Gevraagd naar welke van haar kramen precies werden aangevallen, gaf zij aan dat : "enkel de kramen werden aangevallen waar mensen met niet-Slavisch uiterlijk werkten" (Ibid.), om naderhand toch opnieuw te stellen dat alle drie haar kramen werden aangevallen (Ibid. Zo bracht zij gegevens aan dat mensen van Koreaanse origine systematisch het doelwit zouden zijn van ernstige vormen van discriminatie, in die mate dat van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie sprake kan zijn."*

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer wederom neerkomt op het herhalen en bevestigen van de reeds door verwerende partij beoordeelde verklaringen en het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, dit middels het letterlijk weergeven van delen van de motivering uit de bestreden beslissing waarbij ditmaal een negatie wordt weggelaten. De Raad herhaalt dat dergelijke argumentatie geenszins van aard is om desbetreffend motief van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hiertoe dienen immers concrete argumenten te worden aangevoerd, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze duidelijk in gebreke blijft.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij bemerkt dat er momenteel in Oekraïne een oorlog tussen Russen en Oekraïners aan de gang is, dat zij Russisch sprekende is en dat er momenteel maar één officiële taal in Oekraïne is, het Oekraïens, wat zij niet beheerst, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf naast het Russisch ook het Oekraïens te beheersen (administratief dossier, stuk 12, verklaring betreffende procedure, rubriek 2). Voor zover verzoekende partij dus zou aangeven dat zij bij terugkeer naar Oekraïne problemen zal krijgen omdat zij Russisch sprekende is en het Oekraïens niet beheerst, is de Raad van oordeel dat zij hierin allesbehalve kan overtuigen.

2.2.7. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar een reisadvies inzake Oekraïne van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Oekraïense nationaliteit bezitten niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Oekraïne.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Zaporozhye (provincie

Zaporozhye) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT